

Sygn. akt IV K 378/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Marcin Krakowiak

Protokolant: Agnieszka Kurzawska

w obecności Prokuratora -----

po rozpoznaniu na rozprawie głównej w dniu 19 sierpnia 2016 r.

sprawy **T. M.**

syna W. i R. z d. M.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 05.04.2016 r. na ul. (...) w W. prowadził na drodze publicznej pojazd mechaniczny – samochód osobowy m-ki C. o nr rej. (...) nie stosując się do decyzji Prezydenta m. st. W. nr (...) (...) z dnia 26.06.2015 r. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi,

tj. o czyn z art. 180a 1 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego **T. M.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu

II. koszty sądowe przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV K 378/16

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. M. wielokrotnie popełnił w okresie od 25 lutego 2014 roku do 26 stycznia 2015 roku przepisy ruchu drogowego w związku z czym uzyskał 26 punktów karnych. Z uwagi na powyższą okoliczność wnioskiem z dnia 03 lutego 2015 roku Komenda Stołeczna Policji, Wydział Ruchu Drogowego zwróciła się do (...) m.st. W. Biura Administracji i Spraw Obywatelskich Delegatura w D. B. o kontrolne sprawdzenie kwalifikacji T. M. do dalszego kierowania przez niego pojazdami w ramach posiadanych uprawnień. Przedmiotowy wniosek wysłany został również do kierującego T. M. listem poleconym. Korespondencja ta nie została jednak podjęta przez T. M. i tym samym nieodebrana w dniu 04 marca 2015 roku wróciła z powrotem do Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Stołecznej Policji. Ponieważ kierujący T. M. do dnia 25 czerwca 2015 roku nie poddał się kontrolnemu sprawdzeniu kwalifikacji na które został skierowany w dniu 20 marca 2015 roku, Decyzją Prezydenta m.st. W. z dnia 26 czerwca 2015 roku o nr (...) (...) uprawnienia kategorii B, C, B+E, oraz C+E posiadane przez T. M. zostały mu cofnięte. Następnie powyższa Decyzja po jej wysłaniu na adres miejsca zamieszkania T. M. dwukrotnie awizowana także nie została jednak przez niego podjęta.

W dniu 5 kwietnia 2016r. około godziny 12:15 w W. na W.H.m przed Mostem G. funkcjonariusz Policji M. B. pełniący tego dnia służbę wraz funkcjonariuszem A. B., w patrolu zmotoryzowanym radiowozem oznakowanym dokonując pomiaru prędkości pojazdu marki C. o nr rej. (...), ustalił, że kierujący tym samochodem przekroczył dozwoloną na tym odcinku drogi prędkość 50 km/h o 21 km/h. Z uwagi na powyższe funkcjonariusze postanowili zatrzymać przedmiotowy samochód do kontroli. Wówczas okazało się, że pojazdem tym kierował T. M., co do którego po sprawdzeniu jego danych w systemie informatycznym okazało się, że od dnia 26 czerwca 2015 roku na mocy Decyzji (...). (...) posiada cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami. Z uwagi na powyższą okoliczność pojazd marki C. został zaholowany na parking przy ul. (...), zaś T. M. po zatrzymaniu za pokwitowaniem posiadanego przy nim prawa jazdy, został przewieziony do (...) W. VI, gdzie poddany został badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu z wynikiem 0,00 mg/l alkoholu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: wyjaśnienia oskarżonego T. M. (k. 10 , 14v, 22 – 23); zeznania świadka M. B. (k. 4v, 24); protokół zatrzymania osoby (k. 2); kserokopię decyzji z dowodem nadania (...) (k. 19 -20); kserokopię wniosku o sprawdzenie kwalifikacji (k. 24); informację o wpisach do ewidencji kierowców; pismo (...) z dnia 4 lipca 2016r. z kserokopią koperty nadania wniosku o sprawdzenie kwalifikacji kierowcy.

Oskarżony T. M. podczas pierwszego przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego (k. 10) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Odmówił składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na zadawane mu pytania. Podczas kolejnego przesłuchania (k. 14v) oskarżony T. M. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu 05 kwietnia 2016 roku jego brat poprosił go aby naprawił jego samochód marki C. o nr rej. (...). Po udaniu się do brata kolejką (...) wracał tym pojazdem jadąc W. (...), gdzie został zatrzymany przez patrol Policji. Wówczas został poinformowany przez przeprowadzającego kontrolę funkcjonariusza, że zostały mu cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami. Zdziwił się ponieważ nic o tym nie wiedział. Oznajmił, że nie otrzymał żadnego pisma o cofnięciu uprawnień dodając, że gdyby o tym wiedział z pewnością nie zasiadłby za kierownicą samochodu. Na rozprawie (k. 22 - 23) oskarżony T. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że na początku grudnia 2015 roku złożył na Komendzie Policji przy ul. (...) podanie o wskazanie ilości uzyskanych przez niego punktów karnych ponieważ informacja taka była mu potrzebna do pracy w firmie transportowej w charakterze zawodowego kierowcy. Wówczas od policjanta bazującego na danych zawartych w systemie komputerowym otrzymał informację, że nie posiada żadnych punktów karnych. Wiedział, że uzyskane przez niego punkty są anulowane pod koniec roku. Funkcjonariusz ten nie wydał mu wówczas kopii zaświadczenia oznajmiając, że oryginał znajduje się w archiwum. Zaświadczenie, które otrzymał miało jedną stronę. Później dowiedział się, że posiadało ono dwie strony i na jej drugiej stronie znajdowała się informacja, że powinien mieć zatrzymane prawo jazdy. Wyjaśnił, że nie zdawał sobie sprawy, że posiada tyle punktów karnych. O cofnięciu uprawnień dowiedział się dopiero od funkcjonariuszy przeprowadzających interwencję. Oświadczył, że nie otrzymał pocztą zarówno wniosku o kontrolne sprawdzenie kwalifikacji jak i decyzji o cofnięciu uprawnień. Dodał, że podany w tych dokumentach adres jest jego stałym adresem, nigdy go nie zmieniał i mieszka tam wskazując, że odbiera korespondencję jednakże jeżeli posiada zajęcie dorywcze to różnie z tym bywa.

Sąd zważył co następuje:

Przechodząc w tym miejscu od razu do wyjaśnień złożonych przez oskarżonego T. M. (k. 10 , 14v, 22 – 23) Sąd dał im wiarę w całości. Przede wszystkim z tego względu, iż zebrany w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy w sposób pewny i wolny od wątpliwości nie przemawiał za innym uznaniem. Należy bowiem wskazać, że oskarżony T. M. konsekwentnie od chwili złożenia wyjaśnień zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i na rozprawie utrzymywał, że nie miał wiedzy i świadomości tego, że zostały mu cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami. W zasadzie jedynymi dowodami wskazującym na winę oskarżonego były zeznania świadka M. B., który zatrzymał oskarżonego do kontroli i których oskarżony w żaden sposób nie kwestionował, przyznając, że w dniu 05 kwietnia 2016 roku kierował pojazdem marki C. o nr rej (...) oraz dokumenty w postaci Decyzji Prezydenta m.st. W. z dnia 26 czerwca 2015 roku o nr (...) (...) cofającej oskarżonemu posiadane przez niego uprawnienia kategorii B, C, B+E, oraz C+E w tym wniosek z dnia 03 lutego 2015 roku Komendy Stołecznej Policji, Wydział Ruchu Drogowego kierowany do (...) m.st. W. Biura Administracji i Spraw Obywatelskich Delegatura w D. B. o kontrolne sprawdzenie kwalifikacji

oskarżonemu do dalszego kierowania przez niego pojazdami w ramach posiadanych uprawnień. Wskazać jednakże należy, że zarówno Decyzja Prezydenta m.st. W. z dnia 26 czerwca 2015 roku o nr AO – D – III.II.5430.2.9.2015. (...) (kserokopia decyzji z dowodem nadania (...) k. 19 -20) jak i wniosek z dnia 03 lutego 2015 roku Komendy Stołecznej Policji, Wydział Ruchu Drogowego o kontrolne sprawdzenie kwalifikacji oskarżonemu do dalszego kierowania przez niego pojazdami w ramach posiadanych uprawnień (kserokopia wniosku o sprawdzenie kwalifikacji k. 24, pismo (...) z dnia 4 lipca 2016r. z kserokopią koperty nadania wniosku o sprawdzenie kwalifikacji kierowcy) wobec braku ich podjęcia nie zostały przez oskarżonego odebrane. W tym stanie rzeczy nie sposób nie dać wiary wersji oskarżonego, iż faktycznie nie wiedział, że uprawnienia do kierowania pojazdami zostały mu cofnięte i że o okoliczności tej dowiedział się dopiero z chwilą dokonanej kontroli. Żaden z dowodów zgromadzonych w sprawie nie był nadto na tyle podważyc wersji zaprezentowanej przez oskarżonego by można było uznać, że faktycznie oskarżony T. M. popełnił zarzucany mu akt oskarżenia występku. W przedmiotowej sprawie nie ujawnił się bowiem jakikolwiek niepodważalny w pełni wiarygodny dowód mogący potwierdzić, że oskarżony wiedział o braku posiadania przez siebie uprawnień do kierowania pojazdami i z pełną tego świadomością zasiadł za kierownicą pojazdu marki C. o nr rej. (...) jadąc W.H.m.

Wiarygodnym dowodem są zeznania świadka M. B. (k. 4v, 24) a więc funkcjonariusza Policji, który podczas pełnienia służby wspólnie z innym funkcjonariuszem ujawnił popełnione przez oskarżonego wykroczenie polegające na przekroczeniu kierowanym przez niego pojazdem dozwolonej prędkości a następnie dokonał jego kontroli stwierdzając po sprawdzeniu tej okoliczności w systemie informatycznym, że oskarżony posiada cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami. W tym miejscu należy zaznaczyć, że o ile M. B. wobec znacznego upływu okresu czasu jak nastąpił od chwili dokonanej interwencji do czasu przesłuchania na rozprawie nie pamiętał już szczegółów zdarzenia w tym reakcji oskarżonego na poinformowanie go, iż ma cofnięte uprawnienia co wobec dużej ilości analogicznych podejmowanych kontroli jest naturalne, to jednakże w całości potwierdził swoje pierwotne zeznania oceniając, że są one zgodne z prawdą. Sąd nie widzi żadnych podstaw do zakwestionowania prawdziwości przytoczonych przez tego świadka okoliczności, a tym samym ich niezgodności z rzeczywistością z uwagi na fakt, że zeznania te są nie tylko zgodne z wyjaśnieniami oskarżonego, ale korelują także z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy w tym protokołem zatrzymania oskarżonego (k. 2).

Informacja z Karty Karnej z dnia 23 czerwca 2016r., oraz informacja o wpisach do ewidencji kierowców miały znaczenie uzupełniające.

Reasumując Sąd uznał, iż w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego po dokonaniu jego oceny mając na uwadze brak przyznania się przez oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu, same tylko zeznania przesłuchanego w sprawie świadka M. B., których oskarżony w żaden sposób nie kwestionował a szczególności okoliczność, iż zarówno Decyzja Prezydenta m.st. W. z dnia 26 czerwca 2015 roku o nr (...). (...) jak i wniosek z dnia 03 lutego 2015 roku Komendy Stołecznej Policji, Wydział Ruchu Drogowego o kontrolne sprawdzenie kwalifikacji oskarżonemu do dalszego kierowania przez niego pojazdami w ramach posiadanych uprawnień nie zostały przez niego podjęte i powróciły jako nieodebrane nie mogą stanowić wiarygodnej, wolnej od wątpliwości podstawy do skazania oskarżonego. W ocenie Sądu nie można bowiem wykluczyć, że oskarżony rzeczywiście nie wiedział, że zapadła wobec niego decyzja o cofnięciu wobec niego uprawnień tym bardziej, że nie odebrał również wniosku Komendy Stołecznej Policji, Wydział Ruchu Drogowego o kontrolne sprawdzenie jego kwalifikacji do dalszego kierowania przez niego pojazdami w ramach posiadanych uprawnień. Jednocześnie Sąd wobec wyczerpania możliwości dowodowej nie mógł przy tym uzupełnić materiału dowodowego co tym samym mogłyby pozwolić rozstrzygnąć istniejące w tym zakresie wątpliwości bądź poprzez potwierdzenie winy oskarżonego bądź też stanowczo ją wykluczając. Z ukazanych powyżej powodów nie sposób było zatem uznać wyjaśnień oskarżonego T. M. za niewiarygodne albowiem nie ujawniły się żadne okoliczności, które mogły wskazywać na to, że nie mówi on prawdy. Oczywiście Sąd ma świadomość, że wersja zaprezentowana przez oskarżonego nie musi odpowiadać prawdzie. Zauważyć należy jednak, że oskarżony w postępowaniu karnym nie ma obowiązku udowadniania swej niewinności, a tym samym nie tylko nie ma obowiązku składać wyjaśnień, ale też nie musi składać ich o treści zgodnej z rzeczywistością. Dla treści wyroku decydująca jest przede wszystkim ocena dowodów oskarżenia. Jeżeli te dowody reprezentują niewielką wartość, tj. nie są wystarczająco przekonujące, to niezależnie od oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego jak i innych dowodów

obrony wyrok skazujący nie może zapaść. Z taką sytuacją Sąd miał właśnie do czynienia w niniejszym postępowaniu. Nie można było bowiem w sposób pewny, wolny od wątpliwości ustalić winy oskarżonego co do występkę z art. 180a k.k.

Należy bowiem nadmienić, że art. 180a k.k. kryminalizuje czyn polegający na prowadzeniu pojazdu mechanicznego na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu – wbrew decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. O ile powyższa okoliczność niewątpliwie miała miejsce to jednak wyraźnie trzeba podkreślić, że strona podmiotowa tego występkę polega na umyślności w postaci zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego.

Na zakończenie przypomnieć trzeba, że zgodnie z zasadą *in dubio pro reo* wyrażoną w art. 5 § 2 kpk nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 lutego 1999 roku stwierdził: „Istota domniemania niewinności sprowadza się jak wiadomo do tego, że oskarżony jest w procesie karnym niewinny, a "przeciwnie" musi mu być udowodnione, przy czym związana ściśle z domniemaniem niewinności zasada *in dubio pro reo* w art. 5 § 2 k.p.k. (odpowiednio w art. 3 § 3 k.p.k. z 1969 r.) nakazuje rozstrzygnąć nie dające się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego. Oznacza to, że udowodnienie winy oskarżonemu musi być całkowite, pewne, wolne od wątpliwości.” (V KKN 362/97 Prok. i Pr. 1999/7-8/11). W realiach niniejszej sprawy nie można było do podobnych wniosków dojść. Ponieważ zatem wszelkie dowody przeprowadzone w toku przewodu sądowego nie dały podstaw do przyjęcia, by oskarżonemu T. M. można było przypisać winę w zakresie popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu należało uniewinnić oskarżonego od tak postawionego mu zarzutu.

Z uwagi na treść art. 632 pkt 2 k.p.k. Sąd zgodnie z dyspozycją tego przepisu przejął koszty procesu na rachunek Skarbu Państwa.